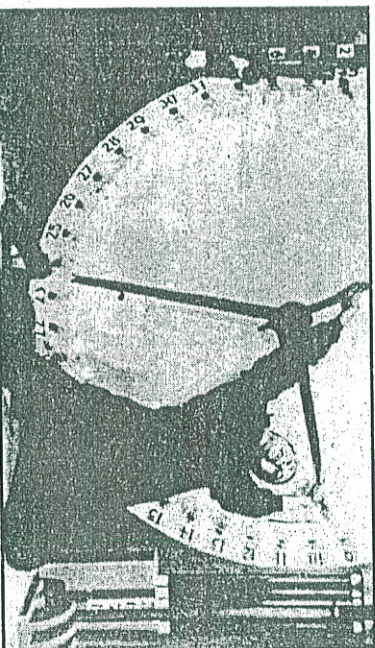

Ψευδαισθήσεις

Για τους περισσότερους η αρχή κάθε νέου έτους είναι η εποχή της ελπίδας, της αναγέννησης, των νέων προσδοκίων. Παράλληλamente ότι τις ίδιες προσδοκίες είχαν και πριν ένα χρόνο, οι περισσότερες από τις οποίες διαμεσολάβησαν οικτρά. Δεν αντέχουμε τη διαίρεση των ελπίδων μας και γι' αυτό κάνουμε μια ιδιότυπη παραγραφή. Έχουμε την ψευδαίσθηση ότι μινεβιζουμε το χρόνο και έτσι ξανααρχίζουμε νέες προσπάθειες, αναγεννώμενες τις ελπίδες και τους στόχους μας.

Ο άνθρωπος είναι το μόνο έμβιο ον που έχει επίγνωση του πεπερασμένου της ανθρώπινης ύπαρξης, που γνωρίζει ότι κάποια στιγμή θα πεθάνει. Κι όμως δεν συνειδητοποιεί ότι το πιο σκληρό πρόβλημα είναι ο χρόνος που φεύγει και που μοιραία μελώνει λίγο-λίγο ό,τι απομένει στον κάθενα μας για να ζήσει. Γι' αυτό και αρεσκειται στην ψευδαίσθηση της αναγέννησης, της διόδου νέας αμετρήσιας κάθε πρωτοχρονιά.

Ο άκρατος καταναλωτισμός της εποχής μας διαστρέφει τις αξίες και το πραγματικό νόημα της ζωής. Η πολυτέλεια, το επιπλάστο, το επιφανειακό, τα άχρηστα αγαθά, η επιβίβη είναι στόχοι ζωής για τους πολλούς και ό,τι δεν κινδυνεύει να χροιά να που πέρασε προσπίθουν να δώσουν την ψευδαίσθηση στους εαυτούς τους ότι θα το κινδυνεύουν στα νέα χρονιά. Μια σπογγεία προσπάθεια μέχρι να συνειδητοποιήσουν, συνήθως αργά,

ότι επιδιώξαν το μάταιο, το άχρηστο, το τίποτα.

Τα παιδιά ζουν τη δική τους ψευδαίσθηση. Όχι σε ό,τι αφορά το χρόνο, δεν συνειδητοποιούν άλλωστε ακόμη την αμεταλλικία μη αντιστρέψιμη ροή του. Αλλά για εκείνα τα πράγματα που η αυλή παιδική γυροί τους νομίζει ότι θα δώσουν νόημα στη ζωή τους. Τα παιδιά βιώνουν ίσως την πιο γνήσια ψευδαίσθηση.

Οι παιδαγωγοί έχουν λιγότερες ψευδαισθήσεις, δεν τους το επιτρέπει άλλωστε η συνειδητοποίηση της βιολογικής και-

γράφει ο
ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΡΩΨΥΛΛΙΑΝΗΣ

πρώτης. Νιώθοντας την κλειψύδα του χρόνου να τους πιέζει, ζουν κι αυτοί με την ψευδαίσθηση ότι θα κάνουν τα νέα χρόνια ό,τι δεν κινδυνεύουν τόσα χρόνια. Θα ήταν ο κόπος πιο ευτυχισμένου χωρίς ψευδαισθήσεις; Φοβόμαι πως όχι. Από μια άκρως αληθεία είναι πάντοτε προτιμότερο ένα επικαίρο ψέμα. Η αλήθεια πληγώνει και δεν είναι μονοσημαντική, ο κενός μας κουβαλάει τη δική του αλήθεια. Πόσες διδεν αληθείες του παρελθόντος δεν κατέρρευσαν σε μια νύκτα; Γιατί επομένως να επιχειρείται κάποιο σε κάτι τόσο σχετικό και να μη δώσει στον εαυτό του την ψευδαίσθηση του νέου;

Το ταξίδι της ζωής θα ήταν πιο κουραστικό και σιγούρα πιο αγιαρό χωρίς ψευδαισθήσεις. Το γρήγορο πέραςμα μας από το μάταιο αυτόν κόσμο δεν μας αφήνει πολλά περιθώρια αυτοκριτικής. Γι' αυτό προσπαθούμε να ξεχάσουμε το κακό, να βγάλουμε νέα ρότα, να αρμενίσουμε ό' άλλες θέλασες. Είμαστε τελικά όλοι παιδιά του Γαλλικού Μπλν του '68: τα θέλουμε όλα και τα θέλουμε τώρα. Τη γιόπη που φεύγει δεν μπορούμε ούτε να συγκρατήσουμε ούτε να ξαναγεννηθούμε. Μπορούμε όμως να τη βιάσουμε, να τη χαρούμε, να της δώσουμε όποιο νόημα κρίνει ο καθένας καλύτερο, αυστηρώς και βρισκόνας ο καθένας τη δική του αλήθεια, το δικό του δρόμο προς την αιωνιότητα και την αθάνασία.